

tende — materiale vil være muligt at skabe noget virkeligt fyldestgørende grundlag for en i alle henseender nøjagtig og pålidelig vurdering af de herhen hørende forhold. Man tør formentlig gå ud fra, at den gældende ordning i det væsentligste afspejler de foreliggende forskelligheder i omkostningsniveauet, og da det turde være tvivlsomt, om man kan tilvejebringe en anden, afgjort bedre ordning, er man blevet stående ved den gældende inddeling.

Hvad specielt angår spørgsmålet om at overføre sociallovgivningens områdeinddeling til skattelovgivningen, har man ment, at dette næppe vil være hensigtsmæssigt. Det må vel erkendes, at sociallovgivningens regler — der ligesom skattelovgivningen opererer med tre grupper af kommuner — er mindre summariske, forsåvidt de åbner mulighed for oprykning af en kommune (eller del af en sådan) til en højere gruppe, når levevilkårene i den pågældende kommune (eller del af denne) er ligeså dyre som i et tilgrænsende område. Vanskelighederne ved at tilvejebringe nogenlunde pålidelige oplysninger om de lokale forskelle i leveomkostningsniveau er imidlertid som tidligere berørt store. Disse vanskeligheder spiller måske ikke så stor rolle, så længe spørgsmålet om oprykning kun har betydning for de sociale ydelser, fordi kommunerne formentlig under hensyn til de dermed forbundne udgifter vil vise nogen forsigtighed med at fremsætte anmodninger om oprykning. Forholdet vil imidlertid blive et andet, såfremt oprykningen får betydning for de skattefri fradrag m. m. I så fald vil næsten alle kommunens beboere være positivt interesserede i en oprykning, og merudgiften ved denne vil alene blive båret af statskassen. Sociallovgivningen åbner som nævnt også mulighed for oprykning af dele af kommuner. Afgrænsningen af de dele af en kommune, der skal henføres til en højere gruppe, er i forvejen vanskelig og vil formentlig, hvordan den end foretages, i det givne tilfælde kunne komme til at virke tilfældig og vilkårlig. Sådanne virkninger vil forstærkes, hvis det tilsvarende system skulle følges også for skattemens vedkommende, og grænsedragningen vil let kunne give anledning til misfornøjelse og klager fra de beboere i kommunen, der placeres på den „forkerte“ side af grænsen. At en ordning, der vil kunne medføre deling af en kommune i henseende til de skattefri fra-

drag m. m. yderligere vil have ikke ubetydelige praktiske og administrative ulemper, behøver næppe nærmere påvisning.

Hvad endelig angår spørgsmålet om at afgrænse område A i overensstemmelse med den tidligere nævnte lov om de københavnske omegnskommuners styrelse bemærkes, at det forhold, at en kommune hører under lovens område, næppe i sig selv giver tilstrækkeligt grundlag for at optage den i område A. Afgrænsningen af dette område har i de senere år gentagne gange været genstand for overvejelser i forbindelse med de årlige udskrivnings- og ligningslove, og forholdet må formentlig siges at være det, at man med den nugældende afgrænsning af området, som forslaget opretholder, har fået de kommuner med, der gennem deres beliggenhedsmæssige tilknytning til de egentlige hovedstadskommuner danner et naturligt sluttet område.

Til §§ 34 og 35.

Den i statskattelovens § 8 indeholdte definition af begrebet familieforsørger er hentet fra tjenestemandsløven af 1919. Efter denne definition betragtes som familieforsørger: gifte mænd og sådanne enkemænd, enker, fraskilte og fraseparerede mænd og kvinder, som har egen husstand, eller hvem der påhviler forsørgerpligt overfor børn under 18 år, samt ugifte, hvem sådan forsørgerpligt påhviler overfor *hjemmeværende* børn, og som har egen husstand.

Som af skattelovskommissionen påpeget er dette forsørgerbegreb i væsentlige henseender lidet rationelt. Hvad der navnlig kan kritiseres ved den gældende ordning, er *dels*, at den giver enlige personer med reelt samme forhold forskellig stilling, alt eftersom de har været gift eller ej, *dels* at den tillægger det forhold, om den pågældende enlige har indrettet sig med egen husstand (d. v. s. med selvstændig husførelse i egen lejlighed eller — som fremlejetager — i en del af en lejlighed), afgørende betydning for berettigelsen til fradrag som forsørger.

Idet skattelovskommissionen iøvrigt har ment, at der ikke var grund til at give enlige personer med børn et højere personligt fradrag, når der for børnene indrømmes særlige børnefradrag (børnetilskud), har kommissionen foreslået forsørgerbegrebet indsnævret til alene at gælde gifte mænd, der sambeskattes med hustruen.